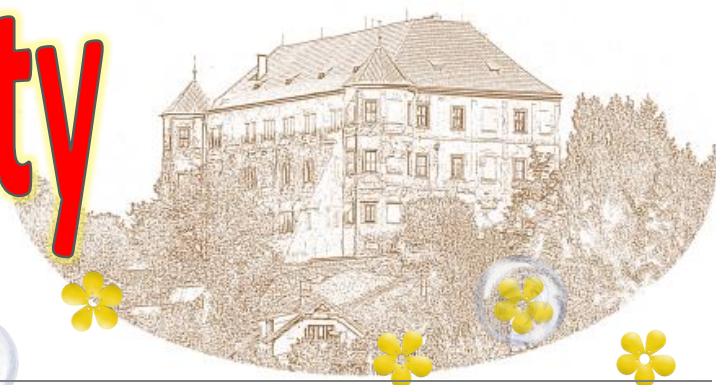

Vinařické listy

Srpen 2022

EDITORIAL

Vážení spoluobčané,

tyto dnešní řádky píšu v úmorných vedrech, které nás v této době sužují, a zatím to dle meteorologů nevypadá lépe. Toto počasí mi tak trochu nahrálo na dnešní úvod do Vinařických listů.

Rád bych zde zmínil v poslední době veliký celorepublikový problém, a to problém s vodou. Naše obec není výjimkou a s vodou se snažíme šetřit, jak se dá. Tímto bych poprosil i vás občany, abyste se snažili vodou co nejvíce šetřit. Zatím máme vody dost, ale již v minulosti se několikrát stalo, že vody bylo málo a museli se takzvaně utáhnout kohouty. Obec v loňském roce pročistila potrubí na Pivovarské zahradě, kde máme zdroje pitné vody a kde se i díky tomu zvětšil průtok vody do zachytých bazénů, zároveň se snížily ztráty na přívodu vody do těchto bazénů. Další vodu, kterou vsakujeme a která jde zpět do země, je dešťová voda, která teče podél chodníku do Dobrovice a kde se díky děrovaným obrubníkům její část dostane do vsakovací nádrže, kde se akumuluje a postupně se pak uvolňuje zpět do půdy. V nejbližší době bych rád usadil zachytivé nádrže na dešťovou vodu u místního pohostinství a bývalého krámu, na hřišti u butiku a na obecním úřadě. Veškerá tato voda by pak byla používána jako rezervoár vody k zalévání. V současné době se řeší technická proveditelnost tohoto záměru. Veškerá voda, ať už dešťová nebo pitná, která se již nevejde do zachytých nádrží, teče potrubím do Vinařického potoka, který teče Vrbičkami do Dobrovky a dále pak do Labe. Víím, že mnoho z vás již dešťovou vodu zachytává a dále ji pak využívá pro svou potřebu, to je dobře a více takových počinů. Nejvíce nešvaru ohledně vody vždycky vznikne, když se začínají čistit a napouštět bazény. V dnešní době si každý dobře spočítá, že než třeba kupovat drahou chemii do bazénu, tak je lepší bazén vypustit a napustit ho novou vodou. U nás je to bohužel již voda co prošla úpravou a tudíž voda pitná. My zde vodu zatím dotujeme, občané platí 35Kč/m³, ale skutečná cena se dnes pohybuje někde kolem 55Kč/m³. Je to jako vidíme ve všem okolo - zdražily energie, sůl, služby a to má jednoduchý vzorec - čím více vody v daný den v obci spotřebujeme tím, vícekrát musí spustit úprava vody a tím i větší spotřeba energií a soli, tím pádem i větší opotřebení materiálu a častější opravy. Proto by mělo být na každém z nás, abychom alespoň nějakou troškou šetřili, každý litr se počítá. Jsou lidé, kteří již své bazény opustili a jdou se vykoupat k nám do požární nádrže, kde je voda čistá a osvěžující. Jenom opět apeluji na všechny, co se v Žárovce koupou, na dodržování pořádku v okolí nádrže a pokud možno tělesnou potřebu vykonávat na místním hřišti, kde jsou otevřeny WC budky.

Užívejte léto a šetřete vodou.

Jiří Kohout, starosta

PLÁNOVANÉ AKCE

Táborák na ukončení prázdnin

sobota 27. 8 2020 od 16 hod.

Pravidelná akce SDH Vinařice - opékání buřtíků a obecním hřišti u Butiku.

Závody Lawi 28. 8. 2022

Obcí povede trasa již se dá říci tradičního cyklistického závodu. Cyklisté budou mít zázemí na vinařickém hřišti.

Dbejte zvýšené pozornosti.

TANEČNÍ ZÁBAVA

3.9.2022 od 17 hodin na

obecní louce. K tanci a poslechu zahraje

BenyRock

Drakiáda

První sobota v říjnu, letos

1. 10. 2020 od 14 hod.

bude patřit drakům a soutěžnímu pečení. Zadání pečení bude vyvěšeno na plakátech. Všechny srdečně zveme!

INFO OBCE

- Zastupitelstvo obce se sešlo naposledy dne 29. 6. 2022 a projednalo:
 - Seznámení s výsledky dotace u MAS Boleslavsko
 - Seznámení s nabídkami na výměnu zdroje vytápění v obecních budovách
 - Seznámení s kandidátkou na volby do zastupitelstva obce 2022
 - Seznámení s rozpočtovým opatřením č.5
 - Starosta obce seznámil zastupitelstvo s průběhem setkání starostů v Lysé nad Labem a setkáním se starosty Mladoboleslavska pořádaného Magistrátem města Mladá Boleslav, kterých se zúčastnil
 - Seznámení s proběhlým servisem tiskárny a projednalo možnosti doporučených oprav s efektivností jejího využití
 - Seznámení s dokončením prací na archivu obce v souladu s předpisy a jeho odvozu do spisovny v Mladé Boleslavi
- Od konce července chodí po obci zaměstnanec O2 a bude dojednávat konečné napojení na optický kabel. V první vlně se bude jednat o stávající zákazníky O2. S každým zájemcem proběhne individuální schůzka.
- V září bude u obecního úřadu přistaven kontejner na velkoobjemový odpad. Přesný termín bude upřesněn formou SMS.
- V září také proběhne odvoz nebezpečného odpadu a to 25. 9. 2022.

OBECNÍ VÝLET

Obec pořádá pro občany a přátele obce

Celodenní VÝLET do města MĚLNÍK v termínu 8. 10. 2022.

Přesný program je domlouván s místním průvodcem. Již nyní je jisté, že **prohlídka města s průvodcem** nás upozorní na všechny místní zajímavosti. **Navštívíme mělnické podzemí, muzeum s expozicemi o regionu a vinařství.** Součástí bude čas na volný program, který bude možné využít k posezení v kavárně či individuální návštěvu Kostnice, Pražské věže s galerií nebo kostela. **Vrcholem výletu pak bude prohlídka zámku se závěrečnou degustací vína ze zámeckých vinných sklepů.**

Cena zájezdu je 500,-/osobu a zahrnuje vstupy v rámci společných prohlídek, závěrečnou degustaci vína s pohoštěním, služby průvodce a dopravu autobusem.

Zájemci o výlet hlase se jako vždy včas na tel: 605475543 K. Slaná. Místa jsou dle kapacity autobusu. Platba za výlet bude vybírána nejpozději do 18. 9. 2022 jako závazná přihláška k účasti. Více informací na uvedeném kontaktu.

CO SE DĚLO V ČERVNU A V ČERVENCÍ

DĚTSKÝ DEN A LUMPAČENÍ

Dětský den byl letos v duchu Olympijských her Asterixe a Obelixe. Na stanovištích čekali ve starořeckém

rouchu průvodci, kteří zadávali různé úkoly ke splnění. Jako vždy byl celý dětský den skvěle připravený a velké poděkování patří všem účastníkům, kteří se na přípravě dětského dne podíleli, a samozřejmě Lence Hlaváčové, která měla celý program dětského dne na svědomí.

Po dětském dni proběhlo tradiční rodinné lumpačení, kde v několika netradičních disciplínách jako například nasazení kola na auto, které dal k dispozici Tomáš Mičík, proti sobě soupeřilo 15 rodin. V náročné konkurenci vyhrála rodina

Henyšových, která dostala na rok do své správy putovní pohár. Odměnění stolní hrou však byli všichni účastníci lumpačení.

Z ČINNOSTI SDH

Děti z dětského kroužku se letos zúčastnily dvou hasičských soutěží – v Semčicích a Žerčicích. V Semčicích se bohužel stupně vítězů nepovedly, ale na hasičské soutěži v Žerčicích vybojovaly děti v obou kategoriích - mladších i starších - krásné druhé místo.

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

JUBILEUM: Věra Loudová (červen)

Gratulujeme k jubileu!

Z PŘEPISU KRONIKY

OSÍDLLENÍ OBCE

Tato část věnována bude osídlení v obci podle vyprávění mojí zemřelé maminky, zčásti doplněna živými rodinami a zčásti z jiných zdrojů. Nebylo však možné studovat matriční záznamy usídlených rodin a použito proto jen všech možností jiných. Jména osídlenců byla často měněna buď vymřením rodu, prodejem domů a odstěhováním, dědictvím nebo provdáním na jiná jména. Výtahy z matriky poskytnuty jen u rodu Verflova z č.31, Bartoňova z č. 28, Zvěřinova

z č. 11 a 58 a Sobotkova z č. 18. Podle toho zjištěno, že k roku 1970 nejstarším rodem by byl Verflův z č.31, od r.1704, tj 266 roků, Hlaváčův z č. 12 – kolem 200 nebo i více roků, Sobotkův z č. 18 přes 200 roků. U jiných byla jména měněna provdáním ženských potomků. Sem by patřily jistě rody: Čiňovských – nyní Rohackův z č. 8, Příšovských – nyní Loudův z č. 9, Cidlinův – nyní Hyblerův z č. 26. Doba trvání jejich rodu postupem po přeslici, mohla být u některých ještě delší. Jmenovány zde budou jen držitelé domů, nikoliv jejich sourozenci /až na malé výjimky/ u kterých se tudíž ztrácí přehled kam byli osudem zaváti.

Obec sama, jako celek, bývala původně, jako i jinde ve venkovských obcích vůbec, zemědělská. Obyvatelé její žili se zemědělstvím. Teprve později, hlavně v minulém století dochází hodně k zaměstnávání v jiných oborech, většinou mimo obec, která tím postupně ztrácí charakter ryze zemědělské obce. Zvláště dnes je jistě polovina obyvatel, která se živí jinou než zemědělskou činností, dojíždějící pohodlně autobusy zvláště do průmyslové Mladé Boleslavi. To všechno má vliv i na uspořádání bydlení, takže ve většině případech je úprava domů a bytů přizpůsobena moderním, náročným požadavkům. Zachované staré bydlení, hlavně v dřevěných domech, zůstává ku dnešku ještě u čísel popisných 7, 11, 17, 19, 28, 30, 39, 45, 55, 69 a v obecním domku /dříve pastoušce/ č. 22.

(str 84)

OSOBNOST OBCE ANEB ŽIJÍ MEZI NÁMI

Zemědělské práce na polích jsou v plném proudu a tak je příznačné, že srpnovou osobností obce, se kterou přinášíme rozhovor, je veselý, pohodový člověk, který v zemědělství strávil velkou část života. Z jeho vyprávění je cítit velká láska k místu, kde žije, a jeho motto: „Vinařice jsou moje plíce“ se jistě bude líbit všem milovníkům naší krásné obce.

MEDAILONEK

Miroslav BÝM

- Narozen v roce 1966 ve znamení panny
- Rozvedený
- Dvě děti, dvě vnoučata
- Koničky: Sport, zahrada, vnoučata
- Má rád každé dobré jídlo, ale pečená kachna, zvláště ta babiččina je top.
- Nemá rád žemlovku a sladký rýžový nákyp

Děláme rozhovor u tebe doma, bydlíš na Vinařicích, máš tu kořeny?

Tatínek odtud pocházel. Jak bydlí dnes Standa Weisfeit, tak tam byl baráček, ve kterém žila moje babička Emilie Býmová. Bydlela tam se strýcem p. Fidlerem, to byl bratranec mého tatky a pracovala kromě jiného jako děvečka na malém statku a také jako dělnice v původním zemědělském družstvu. Takže tu máme předky. Já jsem sice bydlel v Boleslavi, ale veškerý volný čas jsem trávil tady u babičky. Mě to sem vždycky táhlo, měli jsme tu s bráchou kamarády, vrstevníky jako je Honza Dudku, Jirka Valentu, nebo z těch starších Aleš Kohout atd.. Když jsme pak dorostli do věku, že už jsme zastali i nějakou práci, tak nás táta naučil kromě jiných věcí i sekát travu a jezdili jsme ji sekát až na „Drážka“. Víš kde se říká na Drážkách?

Nevím, kde?

Jak bydlí Jirka Lenděl při cestě na Chloumek, tak tam je obecní třešňový sad a tam tomu místu podle silnice se říkalo „Drážka“. Pak jsme ještě jezdili pro travu ke „Kněžskému“, to je u lesa, když jdeš cestou podle kříže až za posed. Jezdili jsme s obrovskou ruční kárkou se senem. Měli jsem králíky, kozy, slepice a jiné domácí zvířectvo. Několikrát jsem si

ochočil nějakou slepičku nebo kohoutka, které poslouchali jak pejsek. Od babičky jsem se vracel kolikrát domů zasmraděný, protože jsem v tom oblečení, které bylo cítit kozím chlívkem, kde jsem trávil celé hodiny, chodil celý víkend, ale mě to bylo jedno, byl jsem tu šťastný. To je k mému vztahu k Vinařicím asi všechno. Je jasný, že jsem vždycky chtěl žít tady. Když jsem se vracel z vojny, tak jsem měl zezadu na metru dokonce napsáno „Vinařice to jsou moje plíce“. (smích)

Kde jsi byl na vojně?

Na vojně jsem byl až na Slovensku. V Trnavě, tam byl vojenský útvar ve starém klášteře. Byla tam zima a vůbec hrozné podmínky. Očistec byl celý přijímač, tam jsem vážil 58 kilo při mé výšce, takže si umíš představit, že jsem vypadal jak z Dachau. Po přijímači jsem byl převelen do obce Klačany u Hlohovce kousek od Leopoldova, kde byla jedna z nejtěžších věznic a my jsme byli určeni jako strážní vojsko, hlídali jsme zásobníky paliva, ty byly vystaveny úplně nové. Dostali jsme ostré za opasek a říkali nám, že tím, že je blízko věznice, tak musíme být ve střehu. Nevím, jestli bych někoho zastřelil, asi nás tím jen strašili, že jsme museli nosit ten samopal a být v pozoru, jinak tam byl klid.

S rodiči jsi bydlel v Boleslavi?

Rodiče bydleli v Boleslavi na Rozvoji, chodil jsem v Boleslavi jak na základní, tak na střední školu. Ale jak říkám, dětství mám spojené s časem u babičky a pak později na chalupě, kde nyní bydlí bratr s manželkou. Dříve tam bydlela teta Rudolfová, to byla sestra babičky. Mám na naší vesnici pěkné vzpomínky a jsem rád, že jsem tady. Taťka mi bohužel odešel na onen svět brzy, bylo mu 53 let, ale jsem rád, jak nás s bratrem rodiče vychovali, a že nás naučili to, co nás naučili. Mamka už je teď starší dáma, letos oslavila krásných 84 let, ale na to, co pro nás oba v životě udělali, se nedá nikdy zapomenout ani jim to vrátit.

Na jakou školu jsi v Boleslavi chodil?

Chodil jsem na zemědělskou školu. Tehdy to byla vyloženě chlapecká škola. Samí kluci, holka ani jedna. Abychom moc nezvlčeli, tak se udržovala družba se „zdrávkou“, protože to zase byla samá holka. (smích) Vzpomínám na společné akce, kdy se za totalitního režimu pořádali různé společné besídky.

A co máš za obor?

Mechanizátor. Mám blíž k volantů traktoru nebo kombajnu než k opravárenství. Vždycky to na „zemědělce – mecháreně“ bylo rozdělené na třídu: opravárenství – to znamená kluky, co si dělali např. svářečské průkazy, a na nás mechanizátory, kteří měli zase specializaci na kolové sklízecí stroje, prostě blíž k práci na poli než k té dílenské.

Pracovat v zemědělství jsi začal hned po škole?

Po škole jsem nastoupil, ještě před válkou, do řepařského výzkumného ústavu do Semčic, kde jsem jezdil traktorem. Když jsem se vrátil domů z války, tak jsem nastoupil na pozici technika u pokusů s osivem, různými druhy hnojiv a chemickým ošetřením. Zkoušeli jsme různé hnojivo, testovaly se herbicidy a dávkování, plnil jsem také hromady kýblů na různé pokusy. Muselo to být opakované, aby bylo možno výsledky vyhodnotit. Měli jsme stanoviště v Bezně, u Olomouce a u Hradce Králové. Byly to jiné lokality s jiným druhem půdy, aby se to testovalo v jiných podmínkách a výsledky byly použitelné v praxi. Byla to zajímavá práce, ale trošičku méně placená, a my začali stavět domeček, takže jsem se rozhodl, že půjdu do provozu v těžce firmě. Po revoluci se za pomoci dotací nakoupila technika, která byla nesrovnatelná s tou, která se v té době na poli používala. Byl to např. Mercedes Unimog – univerzální stroj, který vypadal jako nákladáček, ale byl to ve skutečnosti takový univerzální traktor. Uměl jezdit i 90, uměl sít, uměl orat, odvážet obilí i cukrovku, a já jsem měl to štěstí, že jsem s jedním z nich jezdil. Trvalo to krásných pět let. Dnes vůbec nevím, jak jsem to stíhal. Stavěli jsme dům, byl jsem pracovníně pořád pryč, ale nějak jsem to dokázal. Pomáhal mi hodně brácha, pantáta a kamarádi občas přišli pomoc, tak jsem dům nějak dodělal, i když je na něm stále co doladovat.

Když jsi byl v provozu jen pět let, kam jsi šel dál?

Pak už jsem tam nějak nechtěl pracovat, tak jsem odešel jezdit autem k firmě Rovotrans rozvážet čistící houbičky aj., ale to nestojí ani za řeč, neboť tam jsem vydržel jen 14 dnů! Hned jsem zjistil, že tahle práce není nic pro mě. A tak jsem nastoupil k Martinovi Vernerovi na Týnec, ten mě vzal hned, protože potřeboval člověka na traktor. Tam jsem jezdil rok traktorem i starší Liaskou, než Martin koupil nové auto – Tatra Jamal s takovým tím smáčkutým čumákem a začal jsem s ním jezdit. Tam jsem byl 9 let, jezdil kampaň v cukrovaru, žně, po různých stavbách, pro Škodovku, pro stavební firmy v okolí. Práce bylo docela dost, ale začala mě zlobit záda, že jsem se kolikrát dva dny nemohl ani narovnat, to byl problém, proč jsem s touhle prací skončil a s Martinem jsme se v dobrém rozloučili. Naskytla se příležitost pracovat ve firmě STPA, to byla personální firma. Pracoval jsem tam jako koordinátor v době, kdy byl obrovský boom těchto firem a byla to velká životní zkušenost. Měl jsem na starosti cca 150 lidí v nonstop provozu - krátký/dlouhý týden a dosazovali jsme lidi do směn. Posunulo mě to hlavně v komunikaci, kdy člověk musel jednat s lidmi, kteří byli úplně na dně, bez peněz, zálohy chtěli každý týden, stejně jako s mistry a se střední třídou, a nakonec i s nejvyšším vedením na poradách. Bylo to o tom obhájit svoji práci a své lidi, takže jsme řešili a obhájili logistické a personální problémy atd.. Pracoval jsem v tandemu s jedním super kolegou, takže jsme si dokázali vyhovět a práce byla o to snadnější. Pak přišla, myslím v roce 2008 tzv. krize, kdy práce moc nebylo a tyhle firmy začaly ustupovat a já jsem tam i s kolegou skončil. Nastoupil jsem na farmu k p. Heřmanskému do Semčic, kde jsem poznal zase úplně jiný obor, který sice trochu „smrdí“, ale je to zajímavá práce. Dělal jsem tři měsíce v kravíně. Je to sice práce v trochu zvláštním prostředí, ale nebylo to špatný, jen mě tehdy zabíjelo brzké vstávání, neboť se tu pracovalo od dvou hodin ráno – došlo se. Vstával jsem před jednou ráno a v půl druhý už jsem vyhrnoval hnůj. Pak potřeboval p. Heřmanský člověka na žně, takže jsem si splnil svůj dětský sen a řídil jsem moderní kombajn. Jako dítě, když jsem byl u babičky, tak jsem byl také o žních neustále na poli, ráno jsem čekal u pole na chlapy od kombajnu, a díky panu Rohackému, který mě zaučil na hotového kombajněra, jsem pak už dělal vlastně střídače. Rok jsem řídil kombajn v Semčicích a po žních odešel do

firmy FTA v Dobrovici, kde pracuji jako skladník. Vyřizuji objednávky zákazníků, aby kluci měli díly na opravy strojů a vše kolem papírování. Jsme totiž firma, která se zabývá prodejem zemědělských strojů včetně jejich záručním i pozáručním servisem. Ta práce je také hodně o komunikaci a každý den je jiný. Pracuji zde dodnes, už 14 let a stále mě to celkem baví. Samozřejmě bych nějaké věci změnil, na to jsem ale malý pán, to je ale asi všude.

Prošel sis toho v pracovní kariéře skutečně hodně, jak odpočíváš, máš nějaké koníčky?

Koníčků mám hodně, například zahrádkaření, rád se hrabu se v hlíně. Rád také sportuji, dá se říct, že mě baví veškerý sport, jezdím na kole, chodím hrát tenis, ping pong atd. Rád jsem mezi lidmi, mám také výborného pejska, takže procházky se psem jsou pro mě také velký relax. Volný čas také rád trávím s dětmi a vnoučaty. Mám dvě vnoučata od syna Martina. Od dcery Markéty vnoučata ještě nemám, chystá si teď postavit s přítelem domeček, takže věřím, že to časem také dopadne i z její strany. Jsem moc rád za vztah, jaký s dětmi mám, a cením si, když mi řeknou: „Táto pojed' s námi někam.“ Potěší mě, že se mnou chtějí trávit čas, a jsem hrdý otec.

Změnil bys na svém životě něco?

Asi bych nic neměnil, každý má život jak mu ho osud přinese. Manželství se sice bohužel nepovedlo, což mě mrzí, ale to je život. Musí se jet dál a já jsem vždycky žil pro rodinu, vždycky jsem ji chtěl a nic bych neměnil. To, co jsem s dětmi prožil, bylo moc fajn, a jak se říká „co tě nezabije, to tě posílí“ a takhle to беру. Snažím se vše brát s nadhledem, někdy je to samozřejmě těžší, každý máme někdy nějakou špatnou chvíli - splín, ale asi bych nic neměnil. K dobré náladě mi pomáhá i moje přítelkyně, která má dobré nálady většinou dostatek.

Je jasné, že to tu máš rád, změnil bys něco na Vinařicích?

Ve Vinařicích se mi líbí, že tady jsou fajn lidi. Sám jsem neměl nikdy žádný spor a když se lidi sejdou na společných akcích, tak tu drží pospolu, a to se mi líbí. Nikdo se nedívá na nikoho přes prsty, alespoň mi to tak připadá, a myslím si to. A to, kam to tu poslední dobou směřuje a co se v obci děje, tak je to dobrý. K něčemu bych asi měl možná nějaké slůvko, ale to jsou jen takové maličkosti, které nemění to, jak se tady žije dobře. Když srovnám jiné vesnice, když mluvím s lidmi odjinud, tak tady vše velmi dobře funguje, starší se baví s mladšími, a naopak a nejsou žádné propasti mezi generacemi.

Máš nějaké sny, co by sis přál?

Co bych chtěl? Aby byly moje děti zdravé, šťastné a spokojené, a aby měly život takový jaký si přejí. To bych si přál. A pro sebe? Aby mi ještě chvíli drželo zdraví. Poslední roky už to začínám cítit, že padesátka byla takový zlomový věk, kdy už se to horší. Ale myslím, že zvládám ještě dost věcí. I když už mi říkají někteří dědku, nechci se chovat jako starý dědek co skuhrá, že ho pořád něco bolí.

Co vzkázat na závěr?

Vzkázat lidem, ať už jsou nebo nejsou vinařáci, aby se k sobě hezky chovali, aby se měli rádi, sloužilo jim pevné zdraví, a aby v sobě někteří našli trošičku více pokory a úcty, hlavně u těch mladých mi to trochu chybí. Popřát bych chtěl také samozřejmě všem lidem, aby žili se svými blízkými v pohodě a míru, a nepotkalo je v životě nic špatného.